
Švadlenky pro nemocnice rozdaly už stovky roušek

Švadlenky pro nemocnice rozdaly už stovky roušek

Vzhledem ke svému vážnému zdravotnímu stavu nemohla pomáhat jako dobrovolník přímo v terénu, přesto **Klára Boušková** nechtěla zůstat stranou a rozhodla se, že bude lidem pomáhat jinak. Vymyslela iniciativu Švadlenky pro nemocnice, kdy dobrovolníci v jejím čele šíjí a distribuují roušky ve zdravotnických zařízeních. Už jich rozdali několik stovek.

Kdy vznikly Švadlenky pro nemocnice a byl to jen váš nápad?

Iniciativa Švadlenky pro nemocnice vznikla hned na samém začátku krize. Velmi rychle se ke mně od mých spolužáků doneslo, že se bude kvůli současné epidemiologické situaci rušit výuka a místo toho budeme z vlastní vůle vykonávat dobrovolnickou činnost tam, kde nás zrovna bude potřeba. Protože jsem ale bohužel vážně nemocná a nemohu pracovat jako dobrovolník v nemocnici, cítila jsem se v tuto pro všechny náročnou dobu naprosto zbytečně. A tak mě jednoho večera napadlo, že bych mohla zkusit pomáhat na dálku. Spojila jsem se tedy s vedením naší fakultní nemocnice (FNKV), zda by o roušky měli vůbec zájem a druhý den brzy ráno jsem dostala kladnou odpověď. Pak už to jelo rychle.

Jakou to mělo na začátku formu? Jak se přidávali další studenti?

Nejprve jsem vytvořila dokument, ve kterém jsem shrnula základní informace o svém projektu. Tento dokument jsem pak s pomocí studijního oddělení rozeslala e-mailem všem studentům na fakultě a to jednak českým, ale i těm zahraničním. Poté jsem vytvořila na [Facebooku stejnojmennou skupinu](#), kam se mohli skuteční zájemci přidávat. V současnosti nás tam je okolo 200 aktivních dobrovolníků napříč všemi ročníky, ale i třeba příbuzní studentů nebo lidí, kteří se o naši aktivitu dozvěděli skrze sociální sítě.

Jak šití roušek probíhá? U každého doma zvlášť nebo se scházíte ve víc lidech?

Většina z nás šije roušky u sebe doma, ale dokud ještě nebylo zakázané shromažďování více lidí pohromadě, tak se šilo i na kolejích. Šijí jednotlivci, ale i celé rodiny - například v Černošicích, komunita vietnamských švadlenek anebo pražský Sokol.

Kde berete materiál na šití?

Většina z nás si materiál na šití obstarala sama z vlastních zásob (nejčastěji stará bavlněná povlečení) nebo si pořídila nové látky v galanteriích na vlastní náklady. Někdy jsme si vypomohli vzájemně - kdo měl materiál navíc, tak ho poslal dál někomu, kdo ho zrovna potřeboval. Musím říct, že komunikace mezi jednotlivými dobrovolníky v naší skupině probíhala a i nadále probíhá opravdu skvěle, takže když někdo s něčím potřebuje pomoc či poradit, vždy se najde někdo, kdo odpoví či pomůže.

Dobrovolníci jsou velmi soběstační a právě díky té facebookové skupině mám i nadále přehled o tom, co se děje a zároveň ostatní mají přehled o tom, kam jednotlivé roušky rozvážíme. Ráda bych také zmínila, že se nám dokonce ozvalo i pár lidí s nabídkou pomoci v takové podobě, že nám ve své 3D tiskárně vytvoří desítky zakladačů šikmých proužků, které nám šití roušek posléze velmi usnadnily. Díky nim jsme mohli naši práci ještě zefektivnit.

Začalo to v Praze, z kterých míst se pak hlásili další dobrovolníci?

Poté, co se naše iniciativa rozkřikla zejména na sociálních sítích, se k nám začali postupně přidávat nejen studenti z naší fakulty, ale i cizí lidé, kteří roušky šili, ale nevěděli, komu je věnovat nebo z jakýchkoliv důvodů neměli možnost je

někam sami odvézt. Ze začátku jsem opravdu každý den přijímala od rána do večera desítky telefonátů a vyřizovala

celou řadu e-mailů, protože nám chtělo pomoci opravdu hodně lidí.

Pomoc nabídlo na dálku dokonce i několik zahraničních studentů a roušky zaslali poštou, stejně tak i lidé, kteří nejsou z Prahy. Takovou vlnu solidarity jsem upřímně nečekala, a abych pravdu řekla, ani ve snu by mě nenapadlo, že se to za necelý měsíc rozjede natolik, že budeme rozvážet roušky nejen po Praze, ale i po středních a severních Čechách. Jsem opravdu nesmírně vděčná, že mám tu čest koordinovat partu tak skvělých lidí!

Kdo dostal první várku ušitých roušek?

První várka roušek putovala samozřejmě do Fakultní nemocnice Královské Vinohrady (FNKV) a nebylo jich málo! Každý týden se nám společnými silami podařilo nashromáždit stovky roušek.

Jak probíhá jejich distribuce?

Poté, co jsme naplno saturovali rouškami FNKV, jsme se rozhodli pokračovat a nabídnout pomocnou ruku i dalším nejen nemocničním zařízením. Postupně tedy oslovuji prostřednictvím e-mailu vedení jednotlivých nemocnic, domovů pro seniory, azylových domů aj. s nabídkou pomoci. Vždy několikrát týdně vyzvedáváme roušky na sběrném místě, které je na studijním oddělení 3. LF UK pro studenty, ale i veřejnost, k dispozici každý všední den. Roušky pak pečlivě přepočítáváme a dáváme do tašek označených štítkem, kam poputují a další dny pak jezdíme na konkrétní místa a roušky osobně předáváme.

Průměrně mohou jednotlivá zařízení počítat se 100 kusy roušek. Většinou jezdíme autem společně s mým mladším bratrem Ludvíkem, který teď studuje v 1. ročníku na VŠE a v projektu mě již od začátku velmi podporuje. Pokud na to sami nestačíme, pomáhá nám s rozvozem roušek ještě moje blízká kamarádka Anička se svým kamarádem Pavlem. S distribucí roušek mimo Prahu mi pomáhají kamarádi z tamějších lokalit.

Jak na projekt reagovalo vaše blízké okolí?

Můj táta byl ze začátku zásadně proti, protože s ohledem na mou diagnózu a nezbytnou imunosupresivní léčbu, je pro mne jakékoliv opuštění bydliště v tuto dobu příliš riskantní, takže se o mě přirozeně bojí. Již po pár dnech ale pochopil, že jsem díky tomuto projektu po delší době opravdu šťastná a alespoň na chvíli se cítím užitečně a nemyslím na svou nemoc. Od té doby mám velkou podporu i v něm – dokonce mi půjčil i své auto, a tak díky tomu můžeme s bratrem rozvážet roušky po institucích osobně. I on se na tomto projektu velmi rád podílí.

Moji nejbližší přátelé mě v projektu podporovali již od samého začátku, neboť mě znají dlouho a ví, že když mohu dělat šťastné druhé, jsem šťastná i já. A protože psychika hraje v uzdravování pacienta významnou roli, nebylo již o čem diskutovat. Mnoho z nich mi dokonce nabídlo pomocnou ruku, taky začali šít roušky a stále je vozí ke mně domů.

A jak na vaši iniciativu reagovaly samotné instituce?

Ve FNKV byli opravdu nadšení, hlavně proto, že jsem s tímto nápadem přišla sama a o žádnou pomoc ani nemuseli žádat – šlo nám především o to, abychom co nejdříve sehnali ochranné pomůcky pro hospitalizované pacienty, pro nezdravotní pracovníky nemocnice, personál obsluhující v lékárnách a pro zdravotní personál třeba na přechody mezi klinikami, aby se ty sterilní jednorázové roušky mohly šetřit na přímý kontakt s pacientem, na sály apod.

V současnosti je lidé mohou obdržet i v triážním stanu, který musí každý člověk před vstupem do nemocnice navštívit. Po necelých dvou týdnech se nám podařilo sehnat do naší nemocnice takové množství roušek, že jsme se po vzájemné domluvě s vedením FNKV rozhodli, že nyní budeme zásobovat jiná pracoviště, aby se dostalo i na ostatní. Naštěstí se nám ještě nestalo, že by naše úsilí někde nedocenili. Obecně s největší vděčností se setkáváme v domovech pro seniory. Naši práci též velmi ocenil spolek Medici na ulici, ve kterém též figurují studenti z 3. LF UK, kteří nejen v tuto těžkou dobu pečují o lidi bez domova. Bylo nám ctí s nimi spolupracovat!

Klára Boušková

V tomto akademickém roce by byla studentkou 5. ročníku všeobecného lékařství na 3. LF UK v Praze, jenže téměř celý zimní semestr strávila jako pacientka ve vážném stavu v nemocnici a musela ze zdravotních důvodů studium přerušit. S ohledem na její zdravotní stav a životně nezbytnou imunosupresivní léčbu nemůže nastoupit jako dobrovolník do nemocnice, a i přestože má studium stále přerušené, vymyslela iniciativu Švadlenky pro nemocnice.